

batjocura gloatei. Lor li s-au tăiat sânii, din care au curs pâraie de sânge. Ele au fost duse la urmă la locul de ucidere, unde Sfânta Varvara a fost măcelărită de bestialul ei tată, iar Sfânta Iuliana, de soldați. Întru aceeași zi însă fulgerul Domnului a izbit casa lui Dioscor, omorându-l și pe el, și pe Marțian.

Sfânta Mare Muceniță Varvara a luat mucenicia la anul 306. Sfintele ei moaște făcătoare de minuni odihnesc la Kiev. Preaslăvită fiind întru Împărăția Cerurilor, ea s-a arătat multora chiar și în vremurile noastre, uneori singură, iar alteori alături de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

(Sf.Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)

Nu e de ajuns să crezi, trebuie să mergi și la Biserică

Să ai credință fără să te manifesti ca atare, fără să faci parte integrantă dintr-o parohie, dintr-o comunitate, dintr-o frățietate a altor creștini, care se adună în biserică să slujească Sfânta Liturghie, adică să-L aibă pe Hristos în mijlocul lor și în ei înșiși, este o mare ineptie. Nu e nimeni credincios și nu poate nimeni să creadă în Dumnezeu – dacă socotești credința ca relație personală cu Dumnezeu – în afara legăturii sale prin slujbe și printr-o rugăciune personală, care este continuarea slujbelor.

Dar nu poți să te rogi numai acasă și să spui: "N-am nevoie de biserică, fiindcă eu sunt în relație cu Dumnezeu numai personal." Trebuie să te duci la biserică, pentru că numai acolo te poți întâlni cu toți în starea cea mai înaltă pe care ne-o putem imagina, a comuniunii între oameni.

Niciodată în lumea aceasta oamenii nu sunt mai adunați, mai înfrățiți și mai uniți ca la Liturghie. Sfânta Liturghie ne unește unii cu alții și cu Hristos, ne dă puterea lui Dumnezeu ca noi să continuăm o viață creștină și acasă, prin rugăciunea personală, prin faptele bune și prin post, prin tot ceea ce facem. Liturghia este baza, fundamentul. Nu se poate o viață creștină sănătoasă și normală, care să facă abstracție de Dumnezeiasca Liturghie.

S-ar putea să fie oameni care să se roage numai în casele lor, dar știți ce superficial e creștinismul și credința lor? Atât de superficial încât ei nu vor fi niciodată creștini cu adevărat. Or, creștinul nu poate să facă abstracție de slujba Bisericii, mai cu seamă de Liturghie, de împărtășirea cu Hristos euharistic. Hristos în Liturghie este puntea ontologică între cer și pământ, între Dumnezeu și om.

Cine crede că-L poate înlocui pe Hristos

din Liturghie cu unul sentimental, moral, numai așa cum îl au sectele, un Hristos pe care îl căutăm în cântece populare bătând din palme și dansând în ritmul acestei muzici s.a.m.d., acela se întâlnește cu un Hristos mai mult cu numele decât cu puterea, cu viața și cu darurile Sale, pe care le primim în Sfânta Liturghie.

Sigur că este posibil orice în lumea aceasta, și tocmai de aceea sunt atâtea secte și atâția oameni care gândesc atât de diferit, pentru că au ieșit din acest centru de gravitație care este pentru viața creștină Euharistia, Liturghia, slujba Bisericii. Și atunci, dacă nu mai e Euharistie, dacă nu mai este Biserica cu slujbele ei, o Biserică în continuitatea Bisericii apostolice, atunci poți să înveți orice, poți să-ți permiți orice, poți să și-L imaginezi pe Hristos oricum. Te duci, deschizi Biblia și și se pare că e așa și pe dincolo; așa fac toți oamenii azi. Or, singura cale normală de trăire autentică a lui Hristos este calea slujbei, calea Liturghiei, calea Euharistiei, care se continuă în viața noastră personală de familie și de lucru și de tot ceea ce facem în lumea aceasta.

(ÎPS Dr. Serafim Joantă, Mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord, text publicat în "Doxologia", revista parohiei Sf.Nicolae din Zürich, Nr 9, 2015)

